

res blagor ranjcemu! Kakor trdno upamo, „lepše solnce njemu sije, lepše zarja rumeni!“ Prestal je mnogo, mnogo bolečin, čeravno je bil še le 46 let star. Po okolici se je naglo razširjala vest o smrti blagega moža in gotovo je vsak, ko je to žalostno novico zvedel, vzdihnil: škoda za njega! In da je to res, to vé cela Savinjska dolina in še dalnejši kraji okrog, kajti malo je mož, ki bi tako znani bili in tako daleč okrog, kakor je bil rajni gosp. Šentak. V soboto, dne 5. t. m. spremljalo je brezštevilno ljudstvo pozemelske ostanke rajnega na mirodvor. Govorilo se je sploh, da Vransko tacega pogreba še ni videlo! Ljudi se je kar trlo in še zmiraj je prihajal voz za vozom k pogrebu. Posebno veliko jih je prišlo iz Žavca, od koder se je bil rajni g. Šentak preselil na Vransko. Pet duhovnikov je prišlo k hiši umrlega po rakvo, katera se je najprvo prenesla v farno cerkev. Tam so domači g. župnik s prižnice z ginljivimi besedami opisali življenje in dejanja rajnega in v imenu navzočih jemali slovo od njega! Menda ga ni bilo v cerkvi očesa, ki bi se večkrat ne porosilo v solzah žalosti po rajnem! Po mašah in mrtvaških molitvah smo šli proti mirodvoru. Videli si v dolgih vrstah goste iz cele Savinjske, Šaleške doline, Kranjskega itd. Vse imenitno in ubogo, staro in mlado je šlo za rakvo toliko spoštovanega rajnega! Veliko in prekrasnih vencev je bilo položenih na rakvo. Videli si domačo in Žavško požarno brambo, „Savinjskega sokola“ itd. Pa še veliko več bi bilo duhovnikov in ljudi, ko ne bi ravno ob tistem času pokopavali č. g. župnika v št. Martinu na Paki, Jerneja Coceja. Žalostno so zadnjokrat zapeli zvonovi rajnemu „smrtno pesem“, zvonovi, katere je rajni tako vestno slušal. Zbrani pevci mu zapojó pred odprtim grobom zadnji pozdrav, zadnje slovó! Zagrnili se je zemlja, ki je pokrila ostanke tako blagega moža! Svetlo solnce je pošiljalo zadnje žarke v črni, temni grob! — Kaj je bil rajni svojej družini, svojemu narodu, mi ni treba praviti, saj njegova dela dosti oznanjujejo! Moje vrstice sklenem z besedami, ki so jih g. župnik v cerkvi govorili, namreč: Blagor njim, ki v Gospodu zaspé, kajti njih dobra dela gredó za njimi! In rajni je imel dobrih del! Koliko solz je on posušil in koliko žalostnih potolažil! Spavaj mirno, blago srce! Truplo sicer počiva, a tvoj duh živi med nami, tvoj spomin!“

Z Ribnice na Pohorji. (Naše ceste in okr. zastop.) Vsak človek na svetu ima s kom svoj križ, tako tudi mi Ribničani se nemalo jezimo z našimi cestami. Plačujemo jih vsi davkeplačilci, a žalibog rabiti, kakor našim potrebam ugaja, jih ne moremo in — ne smemo. Vsak, kdor naš kraj pozna, vé da je tukaj glavni pridelek kmetu gozd; to priča tudi morda blizo sto pil ali žag ob dveh potokih naših. Kako

silno težavno in zoperno torej je, ko imamo ceste tik potokov in zraven žag, pa ne smemo po njih voziti z dvokolesnim v teh krajih zavoljo strmih potov edino rabljivim vozom, tako namreč, da se plohi zadej vlečejo ali „štrajfajo“. Če tako obloženega voznika srečajo žandarji, brzo ga zatožijo pri ces. kralj. okrajnem glavarstvu in nasledek temu je, da je dotični kaznovan najmanj za 1 goldinar globe. Koliko nevolje vlada vsled tega pri nas, si lahko mislite, kajti mnogo je takih kmetov, da vozijo po strmem bregu plohe na cesto in če le za ped ceste rabijo in so zatoženi, morajo že plačati kazen. Kmetje se po pravici jezijo, češ: mi plačujemo cesto, pa je še rabiti ne smemo, kakor nam ugaja; zakaj nam toraj je? — Če bi nam tukaj gg. poslanci naši kaj pomagati mogli, gotovo bi jim bila cela Ribnica iz sra hvaležna! — Dne 12. do 13. febr. je debel in rahel sneg naredil mnogo plazov na ceste, tako da smo jih še le dne 14. febr. zopet odrsali in odprli. Na cesto od Velike gore je slav. okr. zastop mariborski dobil delalcev v nedeljo po 1 gld. najete, a naš marenberški nima za to denarja, raje ga daruje „šulvereinu“. Zato smo morali kmetje sami napraviti tir in to menda zato, da nas marenberški barusasti deda navrh še graja, češ, mi smo zadnji spraznili cesto. Dá kričati, grajati in obrekovati nas, to znajo gg. okr. zastopa, čem reči marenberški nemčurji, a delati moramo pa sami; gospodje so pri cesti le, da delajo „kšeft“ zraven. To je slika naših razmer, ki gotovo jasno kaže, kako potrebno bi bilo našemu okr. zastopu po višjej oblasti pokazati, kje naj rabi izročene mu denarje in kakšen je sploh namen njegovega delovanja.

Kmetobranski.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Ročno pismo svitlega cesarja sklicuje delegaciji, avstrijsko in ogersko, za dne 1. marcija t. l. v Budo. Treba jima bode dovoliti kacic 40 milijonov za oboroženje skupne armade. Zadnji petek je bil v pričó svitlega cesarja zbor višjih generalov. Zbor je trpel skorej štiri ure, kaj pa da se je v njem sklenilo, se vé, da še ni znano. — Doslej je troje poslanec, ki so bili udje nemšk. kluba, odložili poslanstvo. Med njimi je tudi dr. Foregger ki je zastopal Celje in tov. Če je resnica, kar se piše sedaj o tem možu, smejo ga pač njegovi volilci biti kaj veseli! — Na Dunaju se je zadnji petek ustanovilo katoliško šolsko društvo. Pri velikem zboru je bilo veliko visocih, svetnih in duhovnih gospodov. Da pa je že tacega društva treba v našem katol. cesarstvu, to dela duh, ki veje iz naših šolskih postav. — V nedeljo so svoje ravnanje gledé nemšk. kluba v

Gradcu dr. Ausserer in tov. zagovarjali vpricho pešice svojih privržencev, le ti so jim nato se ve, da izrekli svoje polno zaupanje in gg. poslanci zatorej ne bodo odložili poslanstva. Težko delo ravno to ni bilo. — Novi krški škof bodo že na praznik sv. Jožefa posvečeni, slov. ljudstvo jih bode vzprejelo spodobno a lahko se ve, da mu bode težko pri sreč, ko bode svojega višjega pastirja videlo pa ne zastopilo. — Vrbovsko jezero pri Celovcu je bilo to zimo prek in prek zamrznilo. Volitev poslanca za slov. Velikovski okraj bode dne 13. marcija, doslej se še Slovenci niso odločili, ali bodo volili ali pa ostali doma. Za zlo bi jim človek ne mogel jemati tega, saj sedanja vlada ni še ničesar storila za-nje. — V Ljubljani je v noči od srede na četrtek pogorelo deželno gledališče do tal, na srečo pa je to bilo že pozno v noči in gledališče torej prazno. Zavarovano je bilo pri tržaški zavarovalnici za 82.000 gld. Kupčija s tenkimi deskicami je nekaj let na Kranjskem veliko vrgla, sedaj pa je h krati prenehala ter ne marajo Italijani več tacih desek. — V starodavni Ogleji na Primorju je bil velik požar ter je zgorelo necemu posestniku 8 parov volov in 1 konj. Za Erjavčev spominek so nabrali po vseh slov. krajih skupaj doslej 660 gld. — Lloyd, to je društvo v Trstu, ki prevažala ljudi in blago po morju, terja od države 1 1/2 milijona podpore, a vlada mu ne mara dati, saj društvo ne opravlja prevoženj zastonj. — Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda ima že v vsem 75 družbenic. — V Opatijo pride koncem t. m. sopet prevzv. cesaričinja Štefanija ter ostane ondaj delj časa. — V Zagrebu so dva človeka deli na tožno klop, ker sta pri neki veselici napila ruskemu caru ter so ju obsodili za leto dni v ječo. — Kakor v zboru na Dunaju, tako so tudi Madjarski poslanci brez ugovora vzprejeli načrt postave, v kateri se dovoli denar za črno vojsko.

Vnanje države. Bolgarska deputacija se vrne v malih dneh domov a ne prinese domov nič kaj veselih reči. Besede, nič, kakor k večjemu lepe besede so možje dobili pri vladah, ki so jih prosili pomoči. V tem pa so v Bolgariji vedne zarote zoper sedanjo vlado in malo je upanja, da si ona še vtrdi tla a tudi Cankov nima sreče, tovnjej je še z vso silo ušel smrti ter se poda sedaj bojda na Rusko. — Turčija ne pride do pokoja ter se boji sedaj ustaje v Makedoniji, kjer se prebivalstvo obrača bolj na grško stran. — Srbski kralj, Milan, je rad na avstrijskih tléh in je sploh prijatelj našega cesarstva. Sedaj se govori, da obstoji neka vojna zveza med njim in našim cesarstvom. Rusiji bi ona ne bila po volji, pa kaj bi storila, ko bi bilo na oni zvezi kaj resnice? — Rumunski kralj ne bi rad privolil Rusom, da bi skozi njegovo deželo šli v Bolgarijo. — V po-

nedeljek so bile po vsej Nemčiji volitve za državni zbor, za gotovo še ne vemo pa sodimo, da dobođe Bismark prijazno večino. Katoliška cerkev sedaj ležje diše v Nemčiji ter se vračajo va-njo že duh. redi, ki so jih bili poprej izgnali. — Angleška vlada nagiba se čudno na stran Nemčije ter ne mara francoske republike, na drugi strani pa se njej Rusija vidno približuje. Do kake zveze pa še te dve državi niste prišli, pač pa se trdi, da še obstoji neka zveza med nemško, avstrijsko pa italijansko državo. — Francozi so veliko konj pokupili na Nemškem in Danskem, sedaj pa jih kupujejo že na Španjskem, vzemó jih za vsako ceno — če je resnica. Nam se zdí, da ima pri tem veliko posla nemška domišljija. — Predsednik v ital. ministerstvu je Depretis in so povprek vsi prejšnji ministri v sedanjem, samo vojni minister bode drug. Tedaj pa ostane tudi v razmerah ital. vlade do drugih pri starem. — Sv. Oče bodo imeli dne 14. marcija tajno, dne 17. pa javno konsistorije. — Po osrednji Afriki potuje dr. Holub, avstrijec, in bil je počil glas, da so ga zamorci umorili. K sreči pa se to ni zgodilo, pač so ga bili baje napadli, toda ubili so mu le enega spremljevalca. — Iz dežele Massauah, kjer je postalo Italijanom precej vroče, se poslej ne sliši še druga, kakor da so vojaki iz Italije srečno tje prišli.

Za poduk in kratek čas.

Čudno zdravilo za mrzlico.

Mrzlica je kaj sitna bolezen, kajti kogar mrzlica popade, temu je zdaj mrzlo, zdaj vroče, pa ne eno, ne drugo ni prijetno. To je vedel tudi kmet Hostnik, čegar žena je bila mrzlico dobila, ter si je mislil: „Moji ženi se mora pomagati“ in se je mahoma odpravil v mesto po zdravilo za mrzlico.

V mestu je Hostnik kar prvega človeka, ki ga je na ulici srečal, vprašal, kje da bi se dobilo zdravilo za mrzlico, in ker je vprašanec bil ali muhast ali slabe volje, pokazal mu je neko hišo, češ, tam le stanuje tak mazač.

Mazač je za lekarja žaljiva beseda, česar pa Hostnik ni vedel, ampak on je mislil, da se tisti gospod, ki zdravilo za mrzlico daje, tako piše, zatorej nič hudega sluteč gre naravnost v lekarno, klobuk malo privzdigne in se nakloni, potem pa prav pohlevno reče: „Dobro den; ali so tu gospod Mazač?“

Lekarja je ta nenavadni in razžaljivi pozdrav razsrdil, torej osorno vpraša: „Kaj bi rad, ti butelj?“

Kmet še ni nič hudega slutil, torej spet prav ponižno pravi: „Gospod Mazač, za mrzlico bi rad imel zdravilo. Za mene je sicer proti mrzlici najboljše zdravilo topla peč, a moji ženi